

ΙΜΕΝΟΣ.

« . . . Ν' ἀγαπηθεῖ ἀκόμη περισσότερον
 ἢ ἡδονὴ ποῦ νοσηρῶς καὶ μὲ φθορὰ ἀποκτᾶται·
 σπάνια τὸ σῶμα βρῖσκοντας ποῦ αἰσθάνεται ὅπως θέλει αὐτὴ —
 ποῦ νοσηρῶς καὶ μὲ φθορὰ, παρέχει
 μιὰν ἔντασιν ἐρωτικῆ, ποῦ δὲν γνωρίζῃ ἡ ὑγεία . . . »

Ἀπόσπασμα ἀπὸ μιὰν ἐπιστολὴν
 τοῦ νέου Ἰμένου (ἐκ πατρικίων) διαβοήτου
 ἐν Συρακούσαις ἐπὶ ἀσωτία,
 στοὺς ἄσωτους καιροὺς τοῦ τρίτου Μιχαήλ.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

" LAUS DEO ".

VI

Τὸν κρύφιον ἔρωτα στὸ φῶς τὸν ἔχεις ὀδηγήσει,
 Τώρα στὸν ἥλιο ἀνθὸς πολὺς, σὲ κάθε ἀνθὸ μελίσσι.

Ἦυρε ἡ ψυχὴ παραδείσον κι' ὁ λογισμὸς Ἄπριλη,
 Κι' ἄλκιρα ρόδα νὰ κρατῶ ἡ Ἀγάπη μῶχει στείλη.

᾽Ὡ Ἀγάπη, ὡς νέφος μαγικὸ ποῦ μέσα μουμπουκιάζει
 ᾽Ὁ χλωροπράσινος βλαστὸς καὶ τ' ἀνθὶ σὰ χαλαζι.

᾽Ὁ πέπλος εἶσαι ὁ νυφικός, τὴ νύφην ὡς ἀστέρι
 Ποῦ κρύβεις κ' εἶναι ἡ νιότη της σὰν τ' ἄγριο περιστέρι.

Τὴ μυγδαλιὰ ποῦ στέκεται σὲ νυφικὸ χιτῶνα,
 Πλημμύρα στ' ἀνθὴ σκέπασες στὴν ἄκρη τοῦ χειμῶνα.

Καὶ τώρα ἔρωτικό οὐρανὸν ἀπάνω της ἀπλώνει
 Καὶ τῆς χαρᾶς ἀμέτρητο τ' ἀστέρι τὴν κυκλώνει·

Νὰ διώχνει τὸ χειμωνικὸ τριγύρω της σκοτάδι,
 Νὰ φέγγει ὡς γλυκοχάραμμα καὶ στῆς νυχτὸς τὸν Ἄδη.

Μέσα της φέγγει Ἀνάσταση κι' ὡσὰν ἡ μέρα ἡ πρώτη,
 Φῶς κάθε ἀνθὸς κ' οἱ κλῶνοι της περιχυτὴ λαμπρότη.

Πνέει τ' ἅγιο Πνέμμα, μέσα ἢ θεία χάρη κατεβαίνει·
Καὶ τὸ πουλί ποῦ κελαδεῖ ψηλά, εὐλογία χυμένη.

Σὰν ὄσιος χρυσοστέφανος ποῦ τοῦ εὐωδᾶν τὰ δῶρα,
Παραδεισώμηλο ἢ λαλιά στή δροσισμένην ὥρα,

Κι' ὡς στοῦ Ἐνγαδὶ τοὺς θείους ἀγρούς κελαηδισμὸς καὶ ρίγος,
Ἄπαυτος ποῦναι ὁ θερισμὸς κι' ἄσωτος ὁ ἅγιος τρύγος.

Γλυκά, ὡς νὰ γεύωμαι, γροικῶ βαθυά μου τ' ἅγιο Σῶμα !
Ἢ ἀπάνου Ἀγάπη στοῦ μικροῦ πουλιοῦ μιλεῖ τὸ στόμα.

Κ' εἶν' τὸ πουλί ποῦ κελαδεῖ σὰν τ' ἄστρο μὲς τὸ φῶς του,
Κι' ὅπως τὸ Νοῦ, ἀχιτῶβολος κυκλώνει ὁ λογισμὸς του.

Ἄπο ἄγαν ἀναβράσει πηγὴ τὸ ἀρμονικὸ τραγοῦδι,
Ὡς τὸ πολύανθο ἀστέρωμα ψηλά, κι' ὡς τὸ λουλουῖδι.

VII

Τ' ἀκούω, ὡς στὸν ἀγρό του ὀρθὸς γλυκὰ τ' ἀκούει ὁ ἀργάτης,
Κι' ἀπάνω μου ἀβασίλευτος Ἥλιος μεσημεριάτης.

Γλυκά, σὰ νᾶστεργ' ὁ Οὐρανὸς καὶ τὴ σπορὰ νὰ εὐλόγα
Στάχυ χρυσοσπειρο νὰ βγῆ καὶ στήν κορφή του φλόγα.

Κι' ὁ ἀγρὸς χορότοπος μικρός, μὰ στήν ψηλὴ του φράχτη
Μὲς τ' ἀναρίθμητα πουλιὰ γνώρισα Ἐσὲ τὸν κρᾶχτη !

Σὰν τὰ γλυκὰ ἀναβρυτικὰ νερὰ μὲ κλεῖς ποῦ βουίzzουν
Μ' ὅσα θροοῦν, μ' ὅσα πετοῦν καὶ μ' ὅσα κελαδίζουν.

Κ' εἶπα· σὰ φλόγα θὰ ὑψωθῆ καὶ τῆς Λαμπρῆς λαμπάδα
Κι' ὁ ἄγριος ὁ ἀγγέλαμος κ' ἡ ταπεινὴ ἀγριάδα.

Τι Ἐσύ ἔσαι, ὁ Ἐρώτας, γεωργός, κ' ἐγώ ἔμαι τὸ λισγάρι,
Κ' Ἐσύ ἔσαι ὁ Λόγος, τὸ ψωμί τ' ἅγιο καὶ τὸ σιτάρι.

Κ' ἐγὼ στή σκιά σου, σὰν αὐτὸς ποῦ στὸ δεντρὸ ἀποκάτω
Μὲς τὸν ἀγρό του κάθεται, στὸ πεῦκο τὸ εὐωδάτο.

Εὐλογητὸς ὁ Κύριος, λέει, κι' ὁ σπόρος στάχυ δίνει,
Πλούσια ἀναβράει σὰν τὸ νερὸ κι' ὀλόγυρα μὲ κλείνει.

Κι' ὡς τὸ ψωμί του σιωπηλὰ κόβει σταυρὸ στὸ γόνα,
Ἀγιάλλεται ὡς σὲ λάφυρα κι' ὡς σὲ γλυκὸν ἀγῶνα.

Κι' ἀκούει δροσιὰ καὶ μιὰ πνοὴ ψηλὰ νὰ πνέη βουνίσια,
Κι' ὡς νὰ τὸν ἐκλείσαν νερὰ πολλὰ ἀκροπελαγίσια.

Κι' ὅπως τὸ δέντρο ἀχολογᾷ, τρέμει τὸ κάθε φύλλο
Κι' ὅλο εὐωδᾷ μιὰν εὐωδιὰ σὰν ἀπὸ τίμιο ξύλο,

Λέει· σ' ἄγιο σκήνωμα, στῆς ζωῆς τὸ δέντρο ἔχω καθίσει,
Κ' ἔχει ἡ Ἀγάπη μου ὡς ἀγρὸς τοῦ Ἀπριλομῆ ἀνθίσει.

Σὰν τὸ τζίτζικι, ἡ ἄφαντη ποῦ τ' ἀνασταίνει πύρα,
Μὲ κραῖζει ὁ κλῶνος ν' ἀνεβῶ, ψηλά, στὸν ἥλιο λύρα.

Νὰ βγῶ ὡς τὸ πλάσμα τ' ἄγνωρο, ποῦ στὰ κρυφὰ παλεύει
Μὰ ποῦ στῆς ἀνοιξης τὸ φῶς χρυσὸ φτερὸ σαλεύει.

Μιὰ φλόγα καίει καὶ μιὰ ἀστραπὴ χυτὴ στὰ μεσημέρια,
Μὰ ὅλο διαψᾷ ὁ κορυδαλὸς γιὰ τ' ἀναμμένα αἰθέρια.

Σὰν νᾶναι φτερωτὴ καρδιά κι' ἄγιο τὴν καίει μεθύσι
Πάει νὰ λουστῆ μὲς τοῦ φωτὸς τὴν κουσταλλένια βρύση.

Λὲς τὸν ταΐζει ὁ Ἔρωτας τὸ τραγανὸ σταφύλι,
Κ' ἐνῶ ἡ καρδιά του εἶναι φωτιά, δροσιὰ ἢ φωνή, τοῦ Ἀπρίλη.

Λὲς καὶ τὸν βλέπει ὁ Ἔρωτας κι' ἀπὸ ψηλὰ τοῦ νεύει
Καὶ κελαδεῖ τόσο γλυκὰ μπροστά του καὶ χορεύει.

Ἦ, Ἐσύ ἔσαι ὁ Πόθος π' ὀδηγᾷς στὸ θριάμβο καὶ στὴ δόξα,
Ἦ Ἀγάπη, ὀλοῦθε ποῦ χτυπᾷς μὲ διαμαντένια τόξα!

Στὴν πλήθιαν ἀχιδοβολίᾳ, ποῦ ὁ νοῦς μου Σὲ λογιᾶζει,
Θωρῶ τὴν πλάση ὡς ἡ ψηλὴ ἡ Σιών ν' ἀναγαλλιάζει!